

Conde, Perote i Roldán: venjança

Xavier Rius aplega l'ex-president de Banesto, el general Perote i l'ex-director de la Guàrdia Civil per crear el 'triangle de les Bermudes' contra González.

El dia 4 d'abril d'enguany el ministre de Defensa García Vargas va comparèixer al Congrés per aclarir l'origen d'una cinta reproduïda pel diari *El Mundo*, una cinta que recollia l'entrevista que l'ex-president Adolfo Suárez havia tingut amb alguns directius del CESID l'any 1978. En aquesta compareixença García Vargas va insinuar que l'enregistrament i la filtració de la cinta podien ser obra d'un ex-agent del CESID ressentit amb Manglano. Aquestes paraules varen fer pensar que es referia al coronel Juan Perote, fins fa dos anys cap del Grup de Suport Operatiu.

Fos cert o no ho fos que el CESID desconeixia l'existència de la cinta, sí que ho és que, cada vegada que el servei secret s'ha vist implicat en un escàndol, Alonso Manglano, Serra i García Vargas, o bé ho negaven tot, o acusaven agents del CESID d'haver actuat pel seu compte. Aquest és el cas de la xarxa d'escoltes telefòniques desarticulada a Barcelona fa vint mesos.

Però ara Manglano ha tocat fons, quan s'ha sabut que el CESID, emparant-se en un discutible buit legal, escoltava les converses fetes des de telèfons mòbils, enregistrant personatges tan diferents com membres del PSOE, empresaris, periodistes o el rei i tot. I la versió que darrere les

Mario Conde. Ara, ataca González.

filtracions hi ha el coronel Perote és la més solvent, ara que s'ha sabut que aquest es va reunir amb Mario Conde el passat dia 13.

Mario Conde, que mentre era al capdavant de Banesto va organitzar el seu propi servei de seguretat, dirigit per agents del mossad israelià, ben relacionats amb els serveis secrets espanyols, ara se serviria,

no sols de la informació sobre tercers que suposadament obtenia, sinó d'antics responsables del CESID, per atacar Felipe González. L'anomenat "Informe Crillón", que suposadament el vice-president Narcís Serra va encarregar a l'agència Kroll per investigar les activitats de Conde, hauria unit així, en una mena de "Triangle de les Bermudes", on tot pot aparèixer o desaparèixer, tres personatges tan diferents, i ressentits amb el govern socialista, com l'ex-director de la Guàrdia Civil, Luis Roldán, l'ex-president de Banesto i el coronel Perote.

El fet que hagin aportat proves que també havien enregistrat el rei ha estat un cop que Manglano ja no podia justificar, i ha hagut de dimitir. El dubte fonamental d'aquest afer d'espionatge —i de tots els altres en què hi ha hagut implicat el CESID, aquests últims anys— és de saber fins a quin punt Narcís Serra i Felipe González en tenien esment. Potser Conde, Roldán i Perote ho aclariran, per capítols, aquests dies vinents, mentre el Partit Popular es frega les mans, no sols pel greu desgast que això causa al govern, sinó perquè aquest afer li servirà d'excusa, quan arribi al poder, per a desmuntar i refer de dalt a baix els serveis secrets espanyols. Uns serveis fets a la mida de Serra i de Manglano. **Xavier Rius Sant**

CiU fa les maletes... a Madrid

La crisi política espanyola ha afectat CiU perquè ha col·laborat amb el govern de l'estat. Però, en opinió de Salvador Cardús, el pujolisme es manté a banda.

La crisi política a l'estat espanyol, com que és una crisi de legitimitat del sistema, afecta tothom. Potser no exactament de la mateixa manera, perquè, en la representació teatral, uns hi apareixen com a culpables, d'altres com a salvadors, i d'altres en recullen les engrunes amb avidesa. Però, en —i de— la crisi, tothom hi viu, o en viu.

Des d'aquesta perspectiva, lògicament, Convergència i Unió, el partit, però també el pujolisme, el moviment, viuen sota l'influx de la crisi espanyola. Una certa obnubilació per l'eufòria de l'"ara decidirem" a Madrid, els devia fer avaluar erròniament les condicions de la seva participació a la governabilitat de l'estat. Vull dir que si hi van poder participar, no era

tant per la seva pròpia força, sinó per la debilitat del PSOE, però també, en general, perquè l'estat ja havia entrat en una fase de crisi aguda. Els nacionalistes catalans mai no "decidiran" res a Espanya, si no és com a torna d'alguna crisi. Ara, de propina, CiU està, doncs, ben atrapada en la crisi.

Tanmateix, tot està sempre en crisi.

Una o altra. Així, es pot dir que el pujolisme ja fa ben bé quatre o cinc anys que va traspasar el seu punt màxim. Des de 1980, hem de comptar quatre anys d'il·lusió per construir, quatre anys de construcció, però també de constatació de les grans limitacions del projecte, i quatre anys de desinflament polític i accentuació de les febleses, salvat per la incombustible figura del president. Sobre tot des de 1992, però de fet, des de 1990, el pujolisme resta, i no suma. Primer, va restar per la banda més nacionalista, en vots i en persones (Sellarès, Cahner,...). Més recentment, per la dreta, també en vots i persones (Trias de Bes). I seguirà el degoteig, imparabile. Ho vaig voler escriure el 1991, i em va tocar rebre.

Però hi ha altres consideracions que relativitzen qualsevol catastrofisme aplicat al pujolisme. Primera, que el president Jordi Pujol és d'aquella mena de polítics que saben aprofitar les virtuts de les situacions de crisi, que guanyen en capacitat política en situacions de dificultat. Segona, perquè el mateix caràcter retòric de

les crisis polítiques fa que sense massa dificultat l'estat de coses doni tònics radicals i, en poques setmanes, resitui uns i altres en posicions imprevistes. Com en determinats jocs de cartes, hi ha sempre la possibilitat d'un cop de sort, encara que, certament, no sembla que Jordi Pujol passi, en aquest sentit, cap bona temporada.

Al capdavant, en tota l'actual crisi política de l'estat, hi ha molta, molta, d'hipocresia. Tots els escàndols actuals, tenen anys, no són d'ara. I, que em perdonin la desconfiança, però no em crec que als alts nivells polítics no fossin conegudes tota aquesta mena d'irregularitats antidemocràtiques: abusos policíacs, terrorisme d'estat, corrupcions i corrupteles esteses a tots els nivells, escoltes telefòniques indiscriminades... És per això, perquè no se'n poden sorprendre, que no saben reaccionar ràpidament i correctament: no n'acaben de veure la gravetat, perquè fa anys que hi vivien sabent més que no reconeixen ara. Amb aquest estat de coses, el pujolisme hi ha transigit.

Ara, en poques setmanes, amb el fals pretext d'uns —relativament— mals resultats electorals a les municipals, amb la simulació del descobriment de noves irregularitats, amb una exageració formal de les exigències de traspassos, si convé, amb l'excusa de l'avortament, CiU anirà trobant arguments públics per donar per acabada la col·laboració amb Madrid. Públicament, anirà elaborant una impressió de malestar i desacord, que pugui explicar per què ara sí que toca abandonar el Govern del PSOE a la seva sort.

En política és insensat fer pronòstics. Però, essent que no veig capaç el PSC de recuperar la iniciativa política en els propers anys —la hipòtesi de Joaquim Nadal optant a la presidència de la Generalitat (que és l'única bona hipòtesi) em sembla ben improbable—, crec que el pujolisme continuarà dominant el panorama polític català mentre ell ho vulgui. Perquè fa falta massa intel·ligència en els partits d'esquerra per imaginar, ara com ara, la capacitat necessària per ser alternativa al pujolisme.

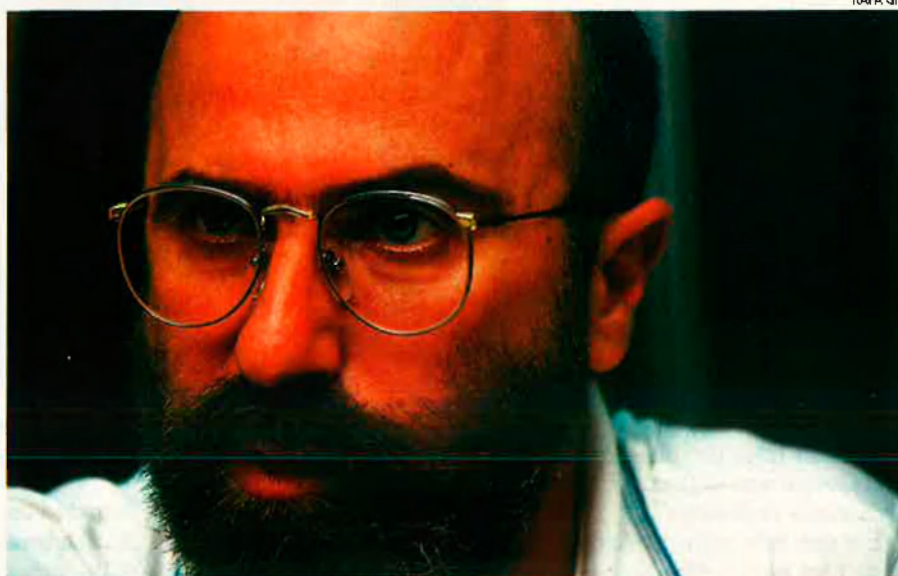
Salvador Cardús

La decepció i el llast d'EU

J. J. Pérez Benlloch argumenta les divergències entre Esquerra Unida i Izquierda Unida, una situació que creu extrapolable al PSPV.

Ja se sap que la botella pot estar mig plena o mig buida segons el criteri optimista o pessimista amb què es mire. Una cosa semblant s'esdevé en Esquerra Unida del País Valencià (EUPV) quan els demanen una valoració respecte dels resultats obtinguts en aquestes darreres eleccions; i cal reconèixer que en termes generals, tots dos punts de vista són raonables. Tant en les autonòmiques com en les municipals ha aconseguit un 12% dels sufragis, el grup parlamentari en les Corts comptarà quatre diputats més, i en lloc de cinc seran set els regidors a l'ajuntament de la capital, on, amb 67.000 vots han aconseguit la millor collita que es recorda. És a dir, que bé. Els responsables, siguen ortodoxos o renovadors, ho poden celebrar.

Això no obstant, no fan cara de festa. Més aviat semblen defraudats, com els xiquets agraïts per un regal que jutgen inferior als seus mèrits. No protesten, però l'assumeixen amb resignació i fins i tot

Albert Taberner. Tant a EU com al PSPV els ha perjudicat la seua dependència.

amb un somriure lleuger. Al cap i a la fi, per EU tot continua com abans. Eixamplen la

seua implantació al País Valencià, però la rellevància política manifesta en termes